

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Petri Chrysologi Archiepiscopi Ravennatis, viri
eruditissimi atque sanctissimi, Sermones In Evangelia De
Dominicis & festis aliquot solemnioribus totius anni,
insignes & peruetusti**

Petrus <Chrysologus>

Lvgdvni, 1623

De scriba cui Christus siqui se non permisit, Sermo XIX.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50232](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50232)

quod dæmones sub manibus nostris torquentur imperantibus nobis, qui nos subiiciebant lignis, lapidibus adiciebant, & vacuas quotidie figuras inani timore vexabant. Modo est fratres, ne nos infidelitas ad eorum reuocet seruitutem: non laqueemur auguriis, nō diuinatione fallamur, non cāpiamur sortibus, non à manibus inducamur, non seducamur mortibus, non pestibus anhelantibus captiuemur: sed nos, nostrosque actus commendemus Domino: committamus patri, credamus Deo, quia tempus hominum sicut Deus agit: & ideò sicut pater actus dirigit filiorū, & ut Dominus curam familiæ non relinquit.

De scriba cui Christus sequi se non permisit,

Sermo XIX.

Hodie Euangelista sic cœpit. *Videns, inquit, Iesus turbas multas circa se, iussit ire trās fretum.* Quoties circa Dominum se indocilis turba diffundit, & iactatur in conscientiae procella, quietem deserit, petit fluctus, portum deserit, naufragia intrat, ad excelsa contendens mergitur in profundum, tunc Christus hoc mare talibus turbatum turbis transfretari iubet. *Videns, inquit, Iesus turbas multas circa se, iussit ire trans fretum.* Non ut fugeret homines qui hominum venerat ad salutem, sed insipientibus inducias dat credendis errantes ut reuertantur, expectat: patientiam præbet, & veniam, qui non vult proferre sententiam: sustinet contumaces, qui vult non perdere, sed saluare quod fecit. *Accedens, inquit, unus ex Scribis, ait illi, Magister sequar te quocunque ieris.* Decipit, non accedit, qui promittit Dominum incautè sequi. Sed ad omnia posse quis promittit? Dixisset cautius, sequar te quocunque iusseris: humanius certè, quocunque volueris. *Sequar te quocunque ieris.* Sic dicit qui inter se & Dominum quid

quid interfit, ignorat: sic dicit qui Christum Deum non intelligit, sed magistrum. *Sequar te quocunque ieris.* Petrus per mare sequitur, sed submergitur: ad passionem sequitur, sed negat. Et si Petrus sic deficit, succumbit ad pauca: iste quid est qui se ad omnia sequi Dominum sic promittit? *Sequar te quocunque ieris.* Sic dicit iste, quasi posset cum Christo subire conflictum, ignominiam crucis adire per gloriam, intrare mortis arcem, mortem mortificare, per mortem penetrare ignotos tartari sinus, dirumpere inferni vincula, sæculis iam duratas animas oblitæ ad lucem propriè reuocare per corpora, concutere terram, saxa scindere, sepulchra referare, educere sepultos ab inferis, testes suæ resurrectionis afferre. Adhuc adiiciat iste ire quocunque vadit Christus, supersedeat humeris angelorum, conscendat cœlos, confideat patri, apicem teneat omnium cœlestium dignitarum, ad ista Christum, ad hæc Dominum, scriba stultus, superbus vernula sequi se Dominum cur promittit? Sed accipit à Christo tam dignum pro tanta præsumptione responsum. *Vulpes foveas habent, & aues cœli nidos: filius autem hominis non habet ubi caput reclinet.* Quid est hoc? Vulpes viribus infirma, calliditate potens, inuentrix doli, fraudis artifex, simulationis magistra, simplicitatis vacua, plena strophis, auium domesticarum prædo, rectis familiaribus inimica: meritò hanc Christus in typum format Herodis principis Iudæorum, qui pristinae libertatis oblitus, sub Romana potestate consistens, dominabatur arte: calliditate regnabat, imperabat fraude, præsidebat dolis, simulatione pollebat: & quia ab exteris gentibus non valebat referre prædam, familiarem plebem, vernaculos populos, velut aues domesticas deuorabat. Probat hoc Christus quando Herodi mandat. Ite, dicite vulpi illi. Verè vulpis, qui regnum dolis rapit,

rapit,

rapit, quod nec nascendo meruit, nec viuendo. Hic Luc. 13.
 ergo Herodes in cordibus Scribarum vsque ad necē
 Christi foueas sibi suorum scelerum collocauit: nec 1. Cor. 2.
 reliquit locum vbi Christus caput suum, quod Deus
 est reclinarer. *Vulpes foueas habent & aues coeli nidos.*
 Aues hic quoque appellat dæmones in aere volitan-
 tes, qui & ipsi in pectoribus Scribarum malitiæ suæ
 nidos fecerunt: vbi tota nequitia suæ germina pro-
 crearent. Hinc est quod vbi se diabolus Iudæ animo
 immiscuit, mox & concepit doli fructum, & crimen
 peperit proditoris. Videtis, quia Scribam Christus nō
 repulit volentem, sed fingentem prodidit, & horruit
 præsumentem. Aut quare Christus, aut quare pietatis
 auctor, largitor, salutis, istum venire volentem prohi-
 beret, qui mox alium discipulum ire cupientem reti-
 nuit, ne abiret? *Alius, inquit, discipulus ait, Domine, per-
 mitte mihi primum ire & sepelire patrem meum. Iesus au-
 tem, ait illi sequere me, & dimitte mortuos sepelire mortuos
 suos.* Nunquid sic Christus negat vltimum pietatis
 obsequium? vetat extremum munus parentibus quod
 debetur? Non pietatis obsequium negat, sed diuinam
 præponit humanis affectibus seruitutem, audite quid
 discipulus dixerit. *Permitte mihi primum ire & sepelire
 patrem meum.* Hoc ei non primum esse debuit, sed se-
 cundum: terrenus pater cœlesti postponendus est pa-
 tri. *Sequere me, & dimitte mortuos sepelire mortuos suos.*
 Hoc est dicere, me sequere ad contumeliam passionis,
 vt mecum possis ad resurrectionis gloriam peruenire.
Dimitte mortuos sepelire mortuos suos. Fidei filius ad do-
 mum perfidia cur rediret? Salutis proles perditū cum
 perditis cur desleret? Resurrectionis pignus ad sepul-
 chra genitoris quid curaret. *Sequere me, & dimitte mor-
 tuos sepelire mortuos suos.* Quomodo mortui sepeliunt
 mortuos suos? Fratres, ipse dixit. Ego sum vita. Quod Ioan. 14.

E

est

est anima corpori, hoc est animæ Christus, sine anima corpus non viuit, non viuit anima sine Christo: recedente anima mox corpori fœtor, corruptio, putredo, vermis, cinis, horror, & omnia visu detestanda succedunt: discedente Deo, confestim venit in animam peccatorum fœtor, corruptio criminum, vitiorum putredo, conscientia vermis, vanitatum cinis, infidelitatis horror, & fit in corporis sepulchro viuo funus animæ iam sepultum. Accedebat ad causam, quod cadauer perfidia perfidis agebatur obsequiis & impietatis ministerio pietas curabatur. *Ingressus, inquit, Iesus domum principis, vidit symphoniam.* Nunquid tales piaculum de pietate non faciunt, qui ad luctum musicam, ad funera suorum extranea lamenta conducunt? ubi vero planctus non est, ibi est emptia, & mercenaria cantilena. Mortuum non artifex fistula, sed simplex plangit affectio. Christus ergo discipulum suum non deesse voluit exequiis paternis, sed prophanis luctibus, noluit interesse.

De sedata maris tempestate, Sermo XX.

Ecclēsticæ lectiones sic diuino dispensantur arcano, ut & peritis scientiam conferant altiore: & simplicibus salutaris intelligentiæ gratiam largiantur. Ascendente, inquit, in nauiculam Christo, fecisse motum magnum refertur ausa tempestas. *Ascendente, inquit, eo in nauiculam, secuti sunt eum discipuli eius, & ecce motus magnus factus est in mari, ita ut nauicula operiretur fluctibus, ipse autem dormiebat.* Mare quod pedibus Christi tumentia terga submisit, strauit in plano vertices suos, motus frenauit, astrinxit fluctus: & per liquentem viam saxa soliditate seruiunt, modò quid est quod vsque ad periculum sui sæuit, furit, contendit auctoris? quid ipse Christus futurorum præscius, præsentium

Mat. 8.

Ioan. 6.